

Full diocesà

6 de setembre del 2026

p5 —Darreres places per al pelegrinatge a Polònia

p7 —Som al Temps de la Creació

Vida Creixent continua fent camí

Malgrat el pas dels anys, la gent gran continua fent camí i enceta el curs 2026-2027 de Vida Creixent, informa el seu consiliari el P. Joan Font, amb un nou material de reflexió i aprofundiment en la fe. El temari d'enguany ha estat elaborat per Mn. Joan Manuel Bajo, consiliari interdiocesà de Gent Gran i consiliari de la diòcesi de Tortosa, i porta per títol «Si no fos per...! Una persona gran a la clínica espiritual». Al llarg del llibret, Mn. Joan Manuel proposa una reflexió entorn dels cinc sentits —vista, oïda, olfacte, gust i tacte—, partint d'una realitat ben present en el procés d'envelliment: amb el pas dels anys, els sentits també es van deteriorant i apareixen dificultats per a veure-hi, sentir-hi o percebre amb la mateixa intensitat que abans.

A partir d'aquesta experiència tan humana, l'autor ofereix, d'una manera narrativa i entenedora, un itinerari de reflexió espiritual. Cada tema parteix de la llum de la Paraula de Déu, especialment del Nou Testament, sense oblidar alguns

passatges de l'Antic Testament, cercant-hi una paraula capaç d'il·luminar la vida quotidiana de les persones grans.

El material incorpora també petites històries que ajuden a comprendre cada tema i conviden a aprofundir-hi personalment i en grup. Un dels elements més suggeridors és el «diagnòstic» espiritual que acompanya cadascun dels sentits. A partir d'aquest diagnòstic, Mn. Joan Manuel proposa també alguns «remeis» per a afrontar aquelles actituds o «malalties» interiors que poden dificultar transcórrer aquesta etapa de la vida amb plenitud, esperança i fe.

Cada reflexió acaba amb una pregària, que pot prendre la forma d'acció de gràcies, de súplica o de reconeixement a Déu, Creador que ens ha fet a imatge seva.

D'aquesta manera, el nou temari convida la gent gran a continuar el seu camí durant aquest curs, descobrint que, malgrat les limitacions pròpies del pas dels anys, els sentits poden continuar essent una porta oberta a Déu, als altres i a la vida.

«Si el teu germà peca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols»

Diumenge XXIII durant l'any / Cicle A

Lectura de la profecia d'Ezequiel

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meva. Si jo amenaço el pecador amb la mort i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teva vida.»
(33,7-9)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor:
«No enduriu els vostres cors.»
[94]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres. Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament, es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix.

Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.
(13,8-10)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà peca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat el germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n a la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un públicà. Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel.

Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els

la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo soc enmig d'ells.»
(18,15-20)

«Qui estima els altres,
ha complert la Llei.
No cometre adulteri,
no matar, no robar, no
desitjar allò que és
d'un altre, i qualsevol
altre manament, es
troba en aquestes pa-
raules: Estima els al-
tres com a tu mateix.
Qui estima no fa cap
mal als altres»

«T'hauràs guanyat el teu germà»

Andrey Castrillón, prev.

L'evangeli d'avui ens posa en el cor de la vida comunitària. El text s'insereix en un discurs més ampli sobre la cura dels petits i la vida en comunitat, just després de la paràbola de l'ovella perduda, en què el pastor deixa les noranta-nou per anar a buscar la que s'havia extraviat. Aquella imatge il·lumina el passatge que llegim: el germà que pecca és com l'ovella que s'ha allunyat, i la resposta no és l'exclusió, sinó la recerca.

L'itinerari de correcció fraterna que proposa Jesús és un camí per a recuperar la comunió. Tot el procés està orientat a evitar que el germà quedi sol, abandonat en el seu error. Fins i tot la mesura més dura —considerar-lo com un pagà o un publicà— s'ha d'entendre des d'aquesta lògica de recerca: Jesús mateix menjava amb publicans i pecadors, i la seva presència era un signe d'esperança i misericòrdia.

El fruit d'«haver guanyat el germà» és la concòrdia: tornar a trobar-nos en una comunió que l'ofensa i el pecat havien afeblit. Quan recuperem aquest lligam, també la nostra pregària es transforma, perquè podem tornar a presentar-nos junts davant de Déu, com una comunitat que ha après a perdonar i a acollir.

Potser nosaltres portem noms, rostres i històries amb algun «deute per cobrar». Algunes ferides es podran guarir; d'altres continuaran encara obertes. L'Evangeli, però, sembla avui en nosaltres el desig de no convertir cap ofensa en una condemna definitiva. Quan aconseguim de retrobar-nos i podem tornar a pregar en comunió, passa alguna cosa més gran que la sola reconciliació. Enmig d'aquell espai recuperat hi ha Crist. I aleshores descobrim que, quan buscàvem guanyar el germà, Déu ja ens estava tornant a guanyar el cor.

La imatge

La comunitat de cristians es va construir amb les qualitats i, malauradament, les mancances de tots. L'evangeli instrueix sobre la manera de captenir-se en la correcció: primer de tu a tu, després en un grup petit, i finalment amb la comunitat entera. No fer-ho públic a la revista o a l'altaveu, ni a l'esquena del germà. Tanmateix caldrà una bona dosi d'humilitat per part de tots.

Retrat de dos nens (1816). John Syme

Agenda

Lit. hores: Setmana III

7 dilluns

—Stes. Judit i Regina, vg. i mr.
1C 5,1-8 / Salm 5 / Lc 6,6-11

8 dimarts

La nativitat de la benaurada Verge Maria, festa de les maredús trobades.

La Mare de Déu de Queralt
—Santa Adela, rel.

Mi 5,1-4a o bé Rm 8,28-30 /
Salm 12 / Mt 1,1-25

9 dimecres

La Mare de Déu del Claustre
—Sant Pere Claver, missioner i jesuïta

1C 7,25-31 / Salm 44 / Lc 6,20-26

10 dijous

—Sant Nicolas de Tolentino
1C 8,1b-7.11-13 / Salm 138 /
Lc 6,27-38

11 divendres

Beat Joan Roig, mr.
1C 9,16-19.22b-27 / Salm 83 /
Lc 6,39-42

12 dissabte

El Dolç Nom de Maria
Beat Miró de Tagamanent
1C 10,14-22 / Salm 115 / Lc 6,43-49

13 diumenge XXIV durant l'any / Cicle A

—Sant Joan Crisòstom, bisbe i dr.
Sir 27,30-28,7 / Salm 102 /
Rm 14,7-9 / Mt 18,21-35

Tots som convocats a participar en la Jornada Diocesana

El pròxim 20 de setembre

Un dia de trobament comunitari que, amb el lema «Molt a celebrar junts», ens convida a reunir-nos i donar gràcies per la fe que ens agermana.

Com ens recorda el bisbe Romà, celebrem aquesta diada gent vinguda d'arreu de la geografia diocesana, acompanyats, a ser possible, pels nostres pastors, a fi de viure el goig de trobar-nos en família. Perquè la fe en Crist ens agermana i ens ajuda a descobrir que no caminem sols, sinó que fem camí junts, acompanyats i sostinguts els uns pels altres.

Aquesta jornada vol ser també com el tret de sortida del nou curs pastoral. És una bona ocasió per a compartir, com a Església, l'esperança sempre renovada per l'Esperit Sant, que ens impulsa a la missió d'anunciar Crist i de fer present l'amor de Déu a través de l'acollida, l'acompanyament, la pregària i l'acció de gràcies.

La jornada començarà a dos quarts d'onze del matí al Seminari de Vic. Durant les primeres hores podrem compartir el treball que es duu a terme arreu de la diòcesi i conèixer algunes realitats esperançadores que ens obren nous horitzons a recórrer, tant personalment com comunitàriament.

A les cinc de la tarda arribarà el moment principal de la jornada, amb la celebració de l'Eucaristia a la catedral de Sant Pere de Vic, presidida pel bisbe Romà.

Horari de la jornada

- 10.30. Acolliment al Seminari de Vic
- 11.00. Inici de la jornada: presentació i pregària
- 11.30. Diversos tallers
- 13.30. Dinar pícnic (cadascú es porta el seu àpat)
- 15.00. Activitats d'esbarjo
- 17.00. Missa a la catedral, presidida pel bisbe Romà

Inscripcions

Per a inscriure-us, podeu adreçar-vos a la vostra parròquia, escriure al correu electrònic registre@bisbatvic.org o trucar al telèfon 93 883 26 55. Us agraïm que feu la inscripció al més aviat possible, per tal de poder adequar els espais al nombre de participants.

S'ofereix a les famílies que vinguin a la jornada un seguit d'activitats per als infants i joves durant tot el matí.

En alguns arxiprestats s'han organitzat autocars per a facilitar el desplaçament i afavorir la participació de tothom. Us esperem a tots en aquest dia de celebració fraterna!

El bisbat prepara un pelegrinatge a Polònia seguint les petjades de sant Joan Pau II

Una ruta de fe, història i pregària

El bisbat de Vic organitza, del 19 al 24 d'octubre d'enguany, un pelegrinatge a Polònia que recorrerà alguns dels indrets més significatius de la vida de sant Joan Pau II i de la devoció mariana polonesa. La proposta, de sis dies, porta per títol «Ruta de sant Joan Pau II i santuari de Czestochowa» i combinarà visites culturals, moments de pregària i celebracions de l'eucaristia.

El viatge començarà amb sortides en autocar des de Ripoll, Vic, Manresa i Igualada fins a l'aeroport de Barcelona, des d'on el grup volarà cap a Cracòvia. La primera visita serà al santuari de la Divina Misericòrdia de Lądz, molt vinculat a santa Faustina Kowalska i especialment venerat per sant Joan Pau II.

Cracòvia, Wadowice i Jasna Góra

Durant l'estada a Cracòvia, els pelegrins coneixeran espais estretament relacionats amb Karol Wojtyła, que s'hi va estar durant bona part de la seva vida. El programa preveu la visita a la catedral de Wawel, la ciutat antiga, l'església de Santa Maria, la plaça del Mercat i el barri jueu de Kazimierz.

El pelegrinatge també inclourà les mines de sal de Wieliczka, conegudes com la «catedral subterrània de Polònia», i una visita guiada al memorial d'Auschwitz-Birkenau, espai de memòria i silenci davant l'horror de la Segona Guerra Mundial.

Un altre dels moments centrals serà la ruta de Kalwaria Zebrzydowska i Wadowice, ciutat natal de sant Joan Pau II, on es visitarà la seva casa familiar i l'església on fou batejat. El grup continuarà fins a Czestochowa, capital espiritual de Polònia, per visitar el santuari de Jasna Góra, on es venera la Mare de Déu Negra, símbol de la fe del poble polonès.

Inscripcions i informació pràctica

El preu aproximat del viatge varia segons el nombre de participants: des de 1.675 € per persona en grups de 45 inscrits fins a 1.897 € en grups de 25. El suplement d'habitació individual és de 257 €.

Per a formalitzar la inscripció cal fer un primer pagament de 750 € per persona, lliurar una fotocòpia del DNI i presentar el full d'inscripció degudament emplenat i signat. La informació i reserves es gestionen a través de RT Cultural: info@rtcultural.com, www.rtcultural.com, telèfon 93 122 67 00. Les places són limitades.

Nomenaments eclesiàstics

El dia 29 de juliol el senyor bisbe va signar els nomenaments següents:

Mn. Eduard Flores Serradell i Mn. Camilo Camargo Tovar, respectivament, rector i vicari de la parròquia de Sant Maure de Montbui.

Mn. Jean Pierre Havugimana, rector de les parròquies de Sant Joan d'Avinyó, Santa Maria d'Horta d'Avinyó, Sant Miquel de Terradelles i Santa Eugènia de Relat.

Mn. Jonas Haguma, vicari de les parròquies de Sant Pere de Santpedor, Sant Joan d'Avinyó i Santa Maria d'Oló.

Evangelització o mística?

Josep Ruaix i Vinyet, prev.

Amb raó, actualment es parla molt d'evangelització i, concretament als nostres països, de nova evangelització. Ara bé, a mi, modestament, em fa l'efecte que aquest concepte es confon, a vegades, amb una benintencionada però innocent «iniciació a la mística». Deixeu-m'ho explicar una mica.

L'evangelització pròpiament dita —i, més en concret, el «primer anunci»— crec que es troba, bàsicament, en el discurs de sant Pere el dia de la Pentecosta (cf. Ac 2,14-36), adreçant-se als jueus. Resumidament, diu que Jesús de Natzaret, per designi diví, va ser clavat a la creu, morí i fou ressuscitat, i ha estat constituït Senyor i Messies. Qui creu això, es converteix, es fa batejar, rep el perdó dels pecats i el do de l'Esperit Sant (cf. Ac 2,37-41). Aquest evangeli o bona nova s'estén després, per obra especialment de sant Pau, als pagans, és a dir, als no jueus. Segons les fonts bíbliques, no veig en aquesta evangelització o bona nova la necessitat d'un trobament experiencial amb el Messies, o Crist, o Ungit, o bé qualsevol altra experiència de tipus diguem-ne místic. Es tracta simplement d'acceptar la revelació cristiana amb un esperit humil, obert a la transcendència, en un acte de la voluntat lliure —amb l'auxili de la gràcia de Déu, evidentment—, sense que calguin fenòmens de component sensitiu o psicològic.

Fins fa relativament poc —els temps de la història de l'Església són llargs—, en l'anomenat «règim de cristiandat», aquesta adhesió al missatge joiós (*kérygma*) es feia per obra de la família i de la societat, gairebé automàticament, imperceptiblement. Passa, però, que la cristiandat, en països com el nostre, s'ha anat diluint. Havent-se difós, cada vegada més,

la mentalitat dels «mestres de la sospita» (Marx, Nietzsche, Freud) dels segles XIX i XX, la dada, abans pacíficament donada per descomptada, de l'existència de Déu es va esvaint. La creença en una altra vida, encara més.

Paral·lelament, ha anat pul·lulant entre nosaltres la percepció que la religió no anava d'acord amb la ciència (fet que ja he explicat altres vegades) i que la solució dels principals problemes amb què ens trobem no vindria de la pràctica religiosa sinó de la tècnica. D'altra banda, s'ha anat fent més general el coneixement d'alguns grans errors —vistos des de la perspectiva actual— compartits, durant la història, pel cristianisme: l'acceptació, fins a cert punt, de l'esclavitud; les croades; la Inquisició; el colonialisme; la condemna de Galileu i després, durant molts anys, de la teoria evolucionista, etc. No cal dir, més recentment, els escàndols causats per males conductes de gent religiosa —que en aquest punt haurien de donar un exemple impol·lut— en matèria d'abusos a menors d'edat. Tot aquest conjunt de causes, més la innata tendència hedonista de l'ésser humà (accentuada en els països amb més benestar material), ha provocat un tant-semendonisme generalitzat envers la nostra religió i fins i tot, en alguns sectors, una certa aversió a la fe; també una «religió a la carta» (a què vaig al·ludir en una altra ocasió) o una espiritualitat indefinida, no compromesa.

En vista de tot això, la veritable evangelització hauria de començar, al meu entendre, per prendre acta d'aquests handicaps. «Convertir-nos» també, «els de dintre», i anar treballant per acordar religió i ciència com a savieses complementàries, mai enfrontades (en això hi ha molt a fer, encara); clarificar les relacions entre pràctiques religioses i tècnica; suscitar reflexions profundes sobre el significat de l'univers i el sentit de l'existència humana; mostrar la raonabilitat d'una altra vida (sempre, en definitiva, do de Déu immerescut); il·lustrar sobre el paper de l'Església; etc.

Amb aquesta opinió —exposada amb sinceritat i lleialtat (*parresia*; cf. Ef 3,12; He 4,16) segons l'esperit sinodal— no nego la validesa d'una evangelització del caire místic o vivencial a què m'he referit, però penso que no és pas per a tothom, sinó per a una minoria. La majoria, al meu modest entendre, ha de ser evangelitzada amb altres mètodes, canviant l'estratègia, més que la tàctica, dels qui ens creiem —canònicament— evangelitzats. I sempre, és clar, començant pel propi exemple de coherència entre fe i vida, com també practicant l'actitud d'acolliment i, sobretot, la caritat.

Aigua viva, temps de la creació 2026

Delegació Episcopal de Pastoral per a la Cura de la Creació del Bisbat de Vic

Segons una antiga tradició litúrgica de l'Església oriental, l'1 de setembre és el dia que simbolitza l'acte de la creació del món. Basant-se en aquest simbolisme, l'Església convida a tots els cristians a pregar junts en aquest dia, oferint «oracions i súpliques al Creador de tot, tant en acció de gràcies pel gran do de la Creació com en petició de la seva protecció i salvació». El maig de 2015, el papa Francesc va instituir oficialment la Jornada Mundial de Pregària per a la Cura de la Creació per tota l'Església Universal.

Pel període de 2026, el papa Lleó XIV va proposar un missatge que destaca la relació directa entre els conflictes armats i el deteriorament del medi ambient, la qual cosa representa una amenaça creixent sobre la vida de milions de persones que habitem aquest planeta. El text triat per aquesta jornada és Isaïes 2, 4, que diu:

«Forjaran aixades de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra ni s'entrenaran mai més a fer la guerra».

A la vegada, aquesta data dona entrada al Temps de la Creació, període que va de l'1 de setembre fins el 4 d'octubre, festivitat de Sant Francesc d'Assís. Ambdues celebracions van iniciar-se sota la voluntat del papa Francesc perquè tots els fidels preguessin i actuessin conscientment per a la cura de la nostra casa comuna.

Durant aquest període del Temps de la Creació milions de persones de diferents països ens connectem de forma voluntària amb un objectiu comú: agrair, cuidar i protegir el nostre planeta, protegir la natura i a les persones que hi habiten, especialment les més vulnerables. El tema triat per aquest any, tal i com detalla el logotip, és l'Aigua Viva.

Aquesta iniciativa neix de l'impuls de l'Església Catòlica i d'altres comunitats cristianes d'arreu del món. El missatge és molt clar, no ens podem quedar només amb bones paraules, hem de passar a l'acció amb projectes reals i tangibles, que beneficiïn a les persones. Arreu del món s'estan incorporant fonts d'energia sostenibles en parròquies, escoles i habitatges, es creen horts solidaris, es netegen espais naturals i es dona suport actiu a les persones que pateixen, que estan soles, malaltes, i a tots aquells perjudicats pels efectes de les crisis mediambientals. Aquestes crisis ja fa temps que estan passant també a casa nostra. Sabem que els problemes socials i mediambientals afecten a tots però no a tots de la mateixa manera.

A tots nosaltres se'ns demana fer un pas més enllà de les paraules, fer petits gestos diaris en el nostre entorn més immediat i contribuir així a la millora d'aquest canvi global que tant necessitem. Es fa difícil veure els resultats, però si no comencem, mai no es podran fer visibles. Voleu abandonar?

Construir la civilització de l'amor

Romà Casanova, bisbe de Vic

En els darrers números de l'encíclica *Magnifica humanitas* (210-228), abans de la conclusió, Lleó XIV convida tothom a fer la seva aportació per tal que, en «un món en estat de bel·ligerància permanent», es faci present la civilització de l'amor. La perspectiva cristiana de la història, a la llum de Crist mort i ressuscitat, no ens permet d'interpretar el present com un destí tancat, abocat irremissiblement a la desfeta i a la mort, sinó que, confiant en la força de l'Esperit que mou els cors dels homes a la conversió, albirem que és possible que el bé creixi silenciosament i regni la pau.

No es construeix amb grans gestos, sinó amb petites fidelitats quotidianes que fan créixer el bé i obren camins de pau

No podem fer com l'estruç, que amaga el cap sota terra quan apareix el perill. La fe ens impulsa a mirar la realitat, en la qual el mal apareix massa sovint colpit els més febles i desemparats. Al mateix temps, però, la mirada creient ens fa descobrir el testimoni dels sants i els justos de tots els temps, que han afrontat el mal des de l'esperança cristiana. Ho han fet de tal manera que la gràcia ha aconseguit que es generi «una resistència activa i una sorprenent creativitat en el bé».

Aquest exemple ens fa veure que tots podem i devem fer la nostra aportació a fi que la civilització de l'amor sigui més present en la nostra societat. No es tracta de rendir-se davant els greus problemes que hi descobrim, comparats amb la nostra petitesa. «La civilització de l'amor no neix d'un gest únic i espectacular, sinó d'una suma de fidelitats petites i constants que afronten la deshumanització» (213). La qüestió social no és solament

d'uns quants, sinó que el creient en Crist ha de ser conscient que ningú no està exempt de responsabilitat. Cadascú des del seu àmbit d'acció ha de veure si opta per la lògica de la força o la de la pau.

El Sant Pare, sense pretendre esgotar el tema, proposa cinc vies de responsabilitat quotidiana i pública per fer present la civilització de l'amor: «desarmar les paraules, construir la pau en la justícia, assumir la mirada de les víctimes, conrear un sa realisme i relançar el diàleg i el multilateralisme». Tant de bo que en cada comunitat cristiana fóssim capaços de dur a terme aquestes propostes pontificies. Si desarmem les paraules en els nostres encontres, contribuïm a desarmar la terra. No ens cansem mai de cercar la justícia, en la veritat i l'amor. No hem de ser neutrals quan veiem el sofriment de les víctimes. Que es noti que som persones de diàleg, capaces de parlar amb normalitat, sense imposicions, en una veritable escolta.

